

22

DE
PVRGANTIBVS
CHRONICA CVTIS EXANTHEMATA
NONNUMQVAM EXACERBANTIBVS.

PRAESIDE
VIRO ILLVSTRI, EXCELLENTISSIMO ATQVE EXPERIENTISSIMO
DOMINO
D. PHILIPPO ADOLPHO BOEHMERO

MED. ANAT. ET CHIRVRG. P. P. ORDINAR.
FACVLTATIS MEDICAE H. T. DECANO SPECTATISSIMO, ACADEM. CAESAR.
NAT. CVRIOS. ITEMQVE IMPERIAL. PETROPOL. NEC NON REG. BEROL.
SCIENT. ET PARIS. CHIRVRGOR. SODALI,

PATRONO, FAVTORE ET PRAECEPTORE
OMNI HONORIS CVLTV PROSEQVENDO

PRO
GRADV DOCTORIS

SOLLEMNITER CONSEQVENDO
DIE XXVII. IVLII MDCCCLXIV.

H. L. Q. S.
PVBLICE DISSERTET

AVCTOR
IOANNES ABRAHAMVS GERBES
HAMBVRGENSIS.

22

HALAE AD SALAM,
EX OFFICINA BEYERIANA.

22

DE

PURGANTIBVS
CHRONICA CVTIS EXANTHEMATA
NONNVMQVAM EXACERBANTIBVS

PRÆSIDIO

VIRI ILLVSTRI EXCELLENTISSIMO ATQVE EXPERIENTISSIMO

DOMINO

D. PHILIPPO ADOLPHO BOEHMERO

MED. ANAT. ET CHIRURG. P. R. ORDINAR.

FACULTATIS MEDICINÆ ET CHIRURGICÆ PRAECEPTORIS, ACADEMIÆ CAESAR.

NAU-CURIAE TEMPORE OBSESSAE PATRIOTÆ, NEC NON REG. BEROL.

SCIENT. ET PARIIS, CHIRURGICOR. SOCIETAT.

PATRONO, TAVTORE ET PRAECEPTORE

OMNI HONORIS CVCTA PROSPERANDO

1720

A D V D O C T O R I S

SOLIMENIENSIS CONSISTORII

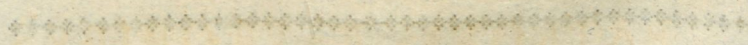
die XXVI. April. 1720. clausit.

PARVÆ DISSERT.

AUCTOR

IOANNES ABRAHAMVS GERRES

HAMBVRGENSIS

HALAE AD SALAM

EX OFFICINA BEYERIANÆ

VIRIS
PERILLVSTREBVS. MAGNIFICIS. CONSVLTISSIMIS
FAMIGERATISSIMAE. FLORENTISSIMAE
SACRI. ROMANI. IMPERII

LIBERAE. REIPVBLICAE. HAMBVRGENSIS

CONSVLIBVS

DOMINO

MARTINO. HIERONYMO

SCHEELE

IVRIS. VTRIVSQUE. DOCTORI

NEC. NON

DOMINO

LVCAE. CORTHV M

IVRIS. VTRIVSQUE. LICENTIATO

PATRONIS. FAVORIBVS

AETERNVM. COLENDIS. DEVENERANDIS

VIRI
VIRTVVM

MVNERVVM MERITORVVM

BENEFICIORVM

SPLENDOREM. DIGNITATEM. MAGNITVDINEM

DOMINO
SPECIMEN. HOC. INAVGVRALE

MARTINO
SE. SVAQVE. SIMVL

EXCELLENTISSIMO

DOCTORI HVIC

DVVMVIRATVI

SVB MISSE. COMMENDANS

LVCAE CORTHVM
D. D. D.

IVRIS ATRIVSVAE LICENTIATO

IOANNES ABRAHAMVS. GERRES

HAMBVRGENSIS
VETERINVM COLLEGIUM. DECANVS

DISSERTATIO INAUGVRALIS MEDICA
DE
PVRGANTIBVS
CHRONICA CVTIS EXANTHEMATA
NONNUMQVAM EXACERBANTIBVS.

§. I.

eminem, in morborum medela vel leuiter tantum versatum, fugere potest, in curandis chronicis cutis exanthematibus laxantia & diuretica diaphoreticis plerumque praeferri; illa maxime salutifera, haec magis nociua iudicari atque hinc illorum vsus in eiusmodi morbis maxime commendari. Quia me experientia contrarium. Quo de re nunc verba faciam. Dicendum erit *primo* de actione purgantium in hisce aegritudinibus; vnde *dein* limitandus eorum vsus & reliqua, quae de diaphoreticis hic differenda sunt, absque vlla constabunt difficultate.

§. II.

Chronica cutis exanthemata mihi hic sunt ea, quae vel vere sunt scabiosa, vel hisce tamen similia &

A

& analoga. Haec affectibus cutis pustulosis & pruriginosis adnumeravit *Illustr. b. m. HOFFMANNVS*. Vid. *Medic. system. ration. Tom. IV. Part. V. Cap. V.* Quare etiam caussae chronicorum cutis exanthematum eae ipsae erunt, quae istos cutis affectus excludere queunt.

§. III.

Suscepta in eiusmodis morbis (§. anteced.) venarum sectione sanguis tam viscidus & in coagulum quasi densatus deprehenditur, vt vix possit separari. Confer. *Illustr. b. m. HOFFMANNVS l. m. c. §. XIX. pag. 196.* Vnde, vt ex malis etiam, a retro pulsis & minus rite tractatis hisce cutaneis pathematibus oriundis, recte concludit *IDEM Vir Illustris (l. m. c. §. XX.)*, quod *ingens seri glutinosi & tenacis impuri & corrupti in istis morbis adsit copia, causam eorundem foecundam in se continens.*

§. IV.

Quum in omnibus cutis affectionibus, a peculiari materiae cuiusdam actione proficiscentibus, procul dubio requiratur, vt actio materiae in solidas cutis partes contingat (§. II.); atque ad actionem corporis in aliud, vnde chronica redundat passio, temporis haud breui interuallo opus sit: nullum erit dubium, quin sub chronicis cutis exanthematibus

tibus stagnatio feri glutinosi & impuri in cutis compage fiat (§§. II. III.). In cute cogitare possumus fibras, vasa sanguifera, vasa serosa, nervos & substratam membranam adiposam seu cellulofam cutaneam. Quaeritur iam, quanam in cutis adnotatarum partium haereat illud, quod causam chronicorum istorum affectuum diximus? Fibrae & nervi hac in re nullam merentur attentionem. Ista enim per se plane sunt ineptae ad suscipiendum fluidum, cuius stagnatio in cauo quodam contingere debet (nam de ea stagnatione fluidi, quae sub nutritione partium adest, impraesentiarum non quimur); hi vero adeo paruo gaudent orificio, vt massa tam spissa eos ingredi nequeat, licet etiam causa, materiam in nervos protrudens, assumi posset, quae tamen dencit. Superfunt iam vasa & cellulosa. Vasa sanguifera arteriosa cutanea prius, quam cutim ipsam accedunt, per cellulofam disseminantur; dein vero abeunt in vasa serosa perspirabilia. Quum iam glutinosum, tenax & corruptum (§. III.) cum sanguine arterioso partibus inuehi debeat; vasa vero arteriosa cutanea pateant in cellulofam & vasa cutis serosa; cellulosa porro cutanea, vtpote adipi aditum permittens, apta sit ad crassio rem materiam recipi. A, resistentibus praecipue hic valde vasculis serosis contra tenacior

ciorem massam: sequitur exinde, *in vasis cutaneis stagnationem illam possibilem esse, praecipue tamen sub chronicis exanthematibus adfici cellulofam subcutaneam.* Sufficienter exinde ea elucunt, quae sapienter de sede affectuum cutis pruriginosorum edixit *Illustr. b. m. HOFFMANNVS l. c. §. XI pag. 190.* Atque haec sunt fundamenta pathologica primaria, quibus nobis ad subsequenda congrue demonstranda utendum erit. Plura momenta inuenies apud *HOFFMANNVM l. c.* contentus vero paucissimis istis ad eorum adplicationem transeo.

§. V.

Duo maxime sunt momenta, quae Practico in curandis descriptis cutis affectionibus generatim notanda & exsequenda sunt:

- I. *vt stagnans illud viscidum, tenax, glutinosum, acre & corruptum soluatur & per congrua loca excernatur;*
- II. *vt nouus illius prouentus arceatur, i. e. attendendum erit, vt visciditas & acrimonia, humoribus consistens, curetur & praecauetur, atque us contra nouam, inde metuendam, stagnationem in cute praemuniatur.*

Veritas generatim harum indicationum sufficienter cognoscitur ex §§. II-IV. Vnde etiam sim-

con-

concludi poterit, reliqua omnia, hic adhuc obseruanda, momenta ad vnum vel alterum adnotatorum congrue reuocari posse. Cum hisce iam indicationibus purgantium actio in corpus, cutis defectibus chronice defoedatum, comparanda erit.

§. VI.

Purgantia mihi hic dicuntur remedia, aluinam excretionem augentia, quatenus proprie rebus non naturalibus accenseri nequeunt. Hinc ad haec ea quoque refero, quae speciatim *laxantia* dici solent. Dictorum remediorum actio, vel proficiscitur a virtute eorum purgante, vel non. Illa erit *necessaria*; haec *accidentalis*. Prior magis hic attendenda erit.

§. VII.

Docetur in Physiologia, duo potissimum esse, quae excretionem aluinam liberam efficiunt; actio nimirum intestinorum & mucus, intestinorum canali inexsistens. Cogitare itaque possumus purgantia, intestinorum motum peristalticum intendentia; cogitare alia possumus, quae adaugendo lubricantis mucum quantitatem suam exferunt actionem. Therapia generalis euincit, purgantia vtraque ratione in corpus nostrum vere agere. Actio ergo purgantium necessaria (§. anteced.) ex duobus hisce momentis explicanda erit.

§. VIII.

Considerabimus primo actionem eiusmodi purgantium, quae motum intestinorum peristalticum intendendo, suo funguntur munere (§. anteced.). Peristalticus intestinalis motus ab irritabilitate partium pendet, praecipiente id Physiologia. Quare purgantia, quae istum motum adaugent, validius intestina irritent necesse est. Irritationis effectus est vel spasmus, vel maior humorum adfluxus, ad eum locum, in quo fit irritatio, hac seruata lege, ut minor irritationis gradus adfluxum humorum, maior spasmum inducat, quod maxime vulgares comprobant observationes. Quoniam autem spasmus intestinorum sine dolore possibilis non est; quoniam spasmus praepedit separationem muci intestinorum a sanguine, sine quo excretio aluina, (multo magis copiosa) contingere nequit; quoniam purgantium actio non necessario cum dolore stipatur: sequitur exinde, *irritationem intestinorum, a purgantibus proficiscentem, ita esse comparatam, ut adfluxus potius humorum ad intestina, quam spasmus in iisdem suboriri debeat.*

§. IX.

Ex generali hocce fundamento (§. anteced.) sponte intelliguntur ea, quae actionem horum purgan-

gantium respiciunt. Inde enim fluunt sequentia:
 I. *purgantia*, quae irritando agunt, *ingentem mu-
 ci intestinalis educunt quantitatem* (§§. VI. VIII.).
 II. *Imminuunt secretionem mucii, & fluidi, eidem
 similis, in aliis partibus.* Quum enim eiusmodi
 purgantia mucum intestinale tantam in copia ex-
 cernant (n. I.) atque in massa sanguinea, quae il-
 lius featurigo est, determinata tantum fluidi mu-
 costi latitet quantitas: fieri aliter non potest, quin
 ab istis purgantibus, quae sollicitant intestina for-
 tius, mucii quantitas in aliis partibus deficiat, in
 quibus alia haeret aut mucus, aut fluidum, ipsi ana-
 logum. III. *Imminuunt copiam illius in aliis par-
 tibus.* Copia enim mucii in partibus praenae in-
 nititur secretioni (n. II.). IV. *Imminuunt excre-
 tionem cutaneam.* Humor enim, qui per hanc ex-
 cretionem e corpore eliminatur, mucosus est similis
 (per Physiolog.). Atque purgantia irritantia se-
 cretionem fluidi mucosus similis imminuunt, vna
 cum copia illius (n. II. III.), quod ergo de materia
 etiam perspirabili valebit. Quum vero excretio
 secretioni sit proportionata: non poterit aliter fie-
 ri, quin ab usu eiusmodi purgantium excretio cu-
 tanea imminuatur. Caue vero existimes, hanc vni-
 cam rem esse rationem, qua fit, vt excretio cutanea
 languescat ab excretionis aluinae augmento. Ne-
 mo

mo enim nescit, sanguinem, ad cutim propulsum, admodum perspirationi fauere; calore enim vasis congruam inducit laxitatem, impetu vero suo transitum perspirabilis materiae per vasa cutis serosa faciliorem reddit. Aucta vero sanguinis quantitate in intestinis purgantium irritantium usu (§. anteced.), tam calor, quam motus materiae, ad cutim propulsaе, decrescit; quare etiam hac ratione purgantia decrementum perspirationis & sudoris inferunt. Hinc etiam V. tunc demum magis adhuc ob purgantia irritantia decrescet excretio cutanea, *quando tenacitas & visciditas materiae, per perspirationem aut sudorem expellendae, eandem iam perse imminuit.* VI. *Quando in massa sanguinis abundat glutinosum & corruptum: decrescet, tunc per usum horum purgantium illius copia & adfluxus adcutim (n. I. II).*

§. X.

Purgantia, quae irritant, soluere & excernere possunt materiam, quae chronica cutis exanthemata determinat. Eiusmodi enim purgantia ingentem mucii copiam per aluum e corpore expellunt (§. anteced. n. I.). Vnde fit, vt resistentia sanguinis venosi decrescat; qua imminuta absorptio facilius contingit. Nunc materia chronicorum cutis exanthematum stagnat praepremis in
cel-

cellulosa subcutanea (§. IV.), e cuius complexu per vasa absorbentia non nimis crassa reduci potest materia. Quodsi ergo materialis haec istorum exanthematum causa non nimis crassa fuerit: fieri omnino potest, vt stagnatio illius, facta in cellulosa subcutanea, solvatur, si purgantia tunc adhibeantur. Verum per vsum purgantium id simul efficitur, vt glutinosi, tamquam fluidi mucosissimi, adfluxus magis dirigatur versus intestina, quae excretioni illius simul inferuiunt (§§. VII. VIII.). Hinc ab vso purgantium non solum solutio stagnationis, ab acri & tenaci ista materia productae, verum huius etiam excretio contingere poterit.

§. XI.

Prima illa, quam in curandis chronicis cutis exanthematibus attendere debemus, indicatio in eo consistit, vt stagnatio in cute solvatur & materia ita soluta congrue excernatur (§. V.). Ergo eandem adimplere possunt purgantia, in his morbis adhibita (§. anteced.).

§. XII.

Purgantia, in chronicis cutis exanthematibus usurpata, in se spectata, secundae horum morborum indicationi adimplendae fauent. Tria haec indicatio requirit. Primo, vt visciditas praecaveatur & curetur (§. V.). Purgantia educunt satis insignem mucosae copiam (§. IX. n. 1.), cuius

B

ius

ius ergo quantitas abinde valde in corpore humano decrefcit. Adaugetur hinc vasorum in fluida actio, imminuta fic multum fluidorum crassiorum nimia alioquin resistentia. Fit inde quoque, vt liberiori restituto fluidorum motu, eorum resolutio maior denuo euadat, quo contingente visciditas iam praesens facilius curatur, noua facilius praecaueretur. Vnde patet, purgantia ista in se spectata efficere & facilitare id, quod secunda chronicorum cutis exanthematum indicatio respectu visciditatis postulat. Quod *secundo* acrimoniam fluidorum, quae in his morbis curari & praecaueri debet (§. V.), attinet: eius quoque salutaris sublatio vsu purgantium facilitatur. Purgantia enim non solum fluidum, si acre fuerit, educunt (§. IX. n. I.), sed etiam restituto vasorum tono (per anteced.), eius excretionem faciliorem reddunt. Vtroque modo acrimoniae huius curationem litant, id simul ex parte caussando, vt noua tur, quod etiam impetratur, dum purgantia nocua, in canali intestinorum restagnantia, excrementa eliminant. Quod *tertiam* demum huius indicationis spectat partem: ea respicit praecauendam in cute nouam humoris viscidi & acris stagnationem (§. V.). Purgantia curationem visciditatis humorum horumque acrimoniae facilitant, praecauendo simul ex parte, ne noua redeat (per anteced.).

ced.). Quum vero stagnatio in cute proficiscatur a visciditate & acrimonia humoris (§. IV.); quum ipsa purgantia efficere queant, vt stagnatio subcutanea solvatur & stagnans excernatur (§. X.); quum adfluxus visceri versus cutim ab vsu purgantium imminuatur (§. IX. n. 3.): inde clare satis perspicitur, huic etiam parti indicationis purgantia fauere. Quod ergo de tota valebit indicatione (§. V.).

§. XIII.

In eo hactenus occupati fuimus, vt actionem illam eorum purgantium, quae irritando motus intestina, suam exerunt actionem, respectu salutis, quam corporibus, chronicis cutis exanthematibus defoedatis, adferunt, determinaremus. Sequitur accidentalis eorum actio (§. VI.). Irritantia enim purgantia non solum in ventriculum & intestinorum canalem agunt; verum pars eorundem resorbetur ad sanguinem, vt ibi actionem, actioni conformem, excludat. Huic iam rei imputatur accidentalis purgantium virtus. Ea est purgantium, irritante virtute praedictorum, natura, vt vasa quoque nostri corporis stimulent atque fluida soluant. Resinae, mercuri liaque id docent. Quodsi ergo partes illorum, quaedam ad massam humorum transeant: fieri aliter non potest, quin actio vasorum intendatur, viscidum stagnans sol-

solvatur atque ad sui excretionem aptum magis euadat, humorum denum motus liberior fiat.

§. XIV.

Quodsi nunc haec §. anteced. demonstrata conferas cum iis, quae §§. XI. XII. euicta sunt; sine vlla adparebit difficultate, effectus irritantium purgantium, quos exserunt in chronicis cutis exanthematibus, inde non solum non imminui, sed magis adhuc augeri.

§. XV.

Ad alteram purgantium, superius stabilitam (§. VII.), classem transeo; ad ea nimirum, quae lubricando potius suam exserunt actionem, quorum n. mannam, passulas, cassiam aliaque refero. Negandum non erit, salem hunc stimulantem inesse, hunc vero parum agere, vel ipsa experientia docet, qua constat, soluta eiusmodi corpora irritabilia corporis humani loca parum, vel plane non irritare. Duplici vero modo actio horum corporum purgans concipi debet. Primo enim agere solum lubricando intestinorum canalem. Quando enim hae excrementorum viae lubricae magis redundantur: excrementa citius per easdem transeunt atque ipsa intestinorum actio ob imminutam resistantiam validior redditur. Vnde effectus purgans exoritur (§§. VI. VII.). Videntur vero excrementatione quadam, in primis viis excitata, suo deinceps etiam

etiam fungi munere. Nemo enim nescit, corpora dulcia, fermentescibilia, saccharum v. g. mel aliaque diarrhoeam facile producere, quacum fermentationem conexam esse varia simul concurrentia comprobant symptomata. Nonne allata corpora hisque similia eadem ratione agere possunt? Quum vero fermentans materia irritando diarrhoeam excludat: ex hac ratione dicta purgantia irritantibus leuioribus substitui possunt.

§. XVI.

Hinc vero (§. anteced.) sequentia momenta, actionem eiusmodi purgantium respicientia, euinci & declarari possunt: I. *educunt fluidi intestinalis copiam sollemni maiorem.* Omnia enim purgantia excretionem aluinam intendunt (§. VI). Quum autem sub omni excretionem aluina fluidum intestinale euacuetur: sequitur, ab istis purgantibus excretionem huius fluidi adaugeri. II. *Efficiunt affluxum sanguinis & fluidi intestinalis ad intestina.* Fluidum enim intestinale copiosius ab istis remediis excernitur (n. r.); quod copiosiore huius liquidi secretionem & supponit & efficit, dum ob faciliorem & frequentiore excretionem resistentia fluidi prius secreti imminuitur. Efficiunt itaque adfluxum fluidi intestinalis. Quod vero, cum sit fluidum secretum, requirit etiam, vt sanguis copiosius adfluat. III. *Quare ea producunt, quae de pur-*

Præf.

B 3

gan-

gantibus, irritando agentibus, euicta sunt generatim (§. IX. n. III. IV. V. VI.). Sed VI. longe debilius, quam ea purgantia, quae primaria virtus in irritatione quaerenda (§. anteced.). Atque ex simili fundamento V. edm. quam irritantibus tribuimus virtutem accidentalem (§. XIII.), vel plane non, vel minimo in gradu possident (§. ant.). Demum VI. excrementa & alias mobiles particulas primis viis educunt. Hoc enim vel ex ipsa aucta excretionem aluina sequitur.

§. XVII.

Purgantia remedia, irritantia intestinorum canalem, adhibita in chronicis cutis exanthematibus, duabus indicationibus ob actionem suam fauent, quas sub curatione modo nominatorum morborum Practicum exsequi oportet (§§. XI. XII. XIII.). Atqui eodem ferme modo, licet debilius, agunt purgantia, quae canalem intestinorum lubricando aluum soluunt (§. anteced.). Quare dubium non est, quin *sub chronicis cutis exanthematibus haec quoque purgantia praescriptis indicationibus inseruiant, quamuis longe debilius, quam purgantia prius considerata.*

§. XVIII.

Quum purgantia siue irritando intestina, siue lubricando agant, faueant indicationibus, quas in curandis chronicis cutis exanthematibus obseruare
Practi-

Practicum oportet (§§. XI. XII. XIII. XVII.): inde colligimus, *idem valere de purgantibus, quae ex utraque specie coniuncta redundant.*

§. XIX.

Considerauimus ergo haec actionem purgantium in chronicis cutis exanthematibus, vnde euidenter satis adparere videtur, purgantia vtilia semper, numquam vero nociua in istis morbis existere posse, nisi purgantia adhibita aut subiecti addicti idiosyncrasiae repugnent, aut aliae regulae practicae, circa illorum vsum obseruandae, neglectae fuerint. Verum enim vero poterit in chronicis istis cutis adfectionibus remediis purgantibus attribui noxa, licet proprie neque idiosyncrasia, neque regularum practicarum, vsui purgantium vulgo destinatarum, obseruatio neglecta sint a Medico; breuib; augent nonnumquam morbum loco medelae, quam adferre alioquin creduntur. Satis vulgares Medicorum obseruationes id docebunt. Sed opus erat, actionem horum remediorum in chronicis cutis exanthematibus prius noscere & qua salutem adferre possunt rationem, vt noxa, nunc fufius demonstranda, eo facilius exinde perspici possit.

§. XX.

Medici cum viderent, quantum ad cognitionem & medelam morborum sanitatisque naturam per-

perspiciendam faceret, si copiam humoris & aliorum corporum, per vnā vel alteram excretionem ablatam, scirent, multum in eo occupati fuerunt, vt rationem perspirabilis materiae excretæ, ad copiam vrinae & corporum, per aluinam excretionem eliminatorum, determinarent. Multa ideo in variis terræ regionibus capta sunt pericula, &, licet calculus adeo accuratus impetrari nequeat, certum nihilominus inde redditur, excretionem cutaneam solam copia corporis excernendi reliquas excretionem multum superare. Si perspiratione maior humoris copia eliminatur, quam per alias excretionem, inde etiam colligitur, *suppressam transpirationem maiorem humoris quantitatem retinere, quam aliae excretionem itidem suppressæ in corpore retinent; atque auctam excretionem cutaneam reliquis etiam intensis excretionibus maiorem illius copiam e corpore humano expellere.*

§. XXI.

Quum, facta aluina excretionem intensiori, maior etiam humoris perspirabilis copia educatur: fieri exinde potest, vt illud, quod ob auctam excretionem aluinam perspirationem decedit, per eandem tamen e corpore eliminetur, adeoque damnum, ob imminutam perspirationem metuendum, iterum remoueatur. Quum vero actio medicamentorum in corpora humana adeo diuersa sit, contingere etiam

etiã poterit, vt, licet augeatur excretio aluina, minor nihilominus humoris copia excernatur, quam excreta fuisset, si, manente perspiratione eadem, aluina excretio non intensa facta fuisset. Quae cum ita sint: poterunt quidem purgantia adhibita tantum materiae perspirabilis excernere, vt nulla noxa ab excretionem cutanea, aut valde immi-
nuta, aut plane etiam suppressa ab usu purgantium (§. IX. n. iv.), ad corpus redundet; sed contingere etiam poterit ob medicamento, aut indiuiduorum diuersitatem, vt damnum quoddam post usum purgantium ex retenta materia perspirabili in corpore excludatur. Id quod paulo exactius considerandum erit.

§. XXII.

Modi nimirum erunt hic determinandi, quibus fieri potest, vt per remediorum purgantium usum tanta materiae perspirabilis copia non excernatur nonnumquam, quanta, non aucta per purgantia excretionem aluina, ob illaenam tunc perspirationem, excreta fuisset. Atque hoc eo exactius exsequendum erit, quo certius est, quod huic praepremis rei noxa purgantium, in chronicis cutis exanthematibus nonnumquam obseruata, innitatur. Caussae vero, hoc producentes, generatim sequentes esse proterunt: I. *Nimia subiectorum sensibilitas.* Quo enim subiectum quoddam est

C

sen-

sensibilis, eo citius non solum afficitur, sed eo diutius etiam a causa quadam, statum corporis mutante, afficitur. Quotidiana id docent exempla. Nunc purgantia ob varias causas excretionem cutaneam imminuunt (§. IV. n. iv.). Hae ergo suppressae transpirationis causae diutius agunt in subiectum sensibilis (per anteced.); actio interea purgantis imminuitur & euanescit, quo fit, ut desinat excretio materiae perspirabilis, per aluum antea facta, ob purgantis remedii adhibiti actionem. Dum ergo in hoc casu imminuta perspiratio perdurat; causa vero, quae antea eandem compensabat, agere desinit: fit inde, ut copia tunc maior materiae perspirabilis in corpore retineatur. Auget hoc peculiaris, in nonnullis subiectis sensibilibus obseruanda, circumstantia. Sensibilia subiecta ad spasmos valde sunt procliuia. Irritans itaque purgans in eiusmodi subiectis poterit facile spasmus in osculis intestinorum excretoriis producere, ipsa actione remedii purgante diutius durantem (per anteced.). Imminuetur tunc fluidi intestinalis excretio; imminuetur aluina excretio, a cuius imminutione magis adhuc copia materiae perspirabilis adaugebitur.

II. *Nimia humorum spissitudo & visciditas.* Materia enim perspirabilis ex tenuissimis massae sanguineae particulis conflata est. Quare in subiectis, spissitudine & visciditate humorum laborantibus,

minor

minor iam ad perspirationem obtinet dispositio. Quod si nunc tenuior sanguinis pars copiosius nihilominus excernatur, quod sub purgantium vsu contingere debet: fieri aliter non potest, quin magi adhuc perspiratio & copia humoris, per eandem excernendi, decrescat. III. *Dispositio subiectorum ad perspirationem maior, quam ad excretionem aluinam.* Tunc enim ob irritantem purgantium effectum producitur adfluxus sanguinis versus interna, difficilius interim fluidi intestinalis excretionem contingente. Vnde ob maiorem sanguinis adfluxum transpiratio imminuitur, magna nihilominus materiae perspirabilis copia, ob difficultatem illius in intestinis se & excretionem, in corpore relicta. Atque ob hanc causam purgans hunc effectum in iis subiectis maxime procreabit, quae perspirationi aut sudori matutino adsuefacta sunt. Ob istam enim purgantis remedii intermittitur huius excretionis sustentatio. IV. *Purgans remedium nimis valide agens.* Hinc enim oriri solet corporis debilitas, quae omnes excretiones, hinc perspirationem quoque, imminuit. Ad has vssas generaliores specialiores, ut arbitror, facile reduci possunt, quae itaque ex generalioribus diiudicandae sunt.

§. XXIII.
Purgantia, ob corporum humanorum constitutionem, non solum excretionem cutaneam imminuunt

nuunt (§. IX. n. iv.), verum ita quoque imminuere possunt, ut magna materiae perspirabilis copia in corpore retineatur (§. anteced. & §. XXI.). Verum excretionis cutaneae decrementum inducere potest chronica cutis exanthemata, demonstrante id *Illustr. b. m. HOFFMANNI l. c. §. XXI. pag. 197.* quod iam vero continget, si subiectum quoddam aliunde ad eiusmodi cutaneos adfectus dispositum sit (per Patholog.). Hinc etiam fieri aliter non potest, quin subiectum, istis cutaneis exanthematibus iam defoedatum, augmentum morbi imminuta aut suppressa transpiratione percipiet. Unde recte etiam concludimus *purgantia nonnumquam chronicorum cutis exanthematum exacerbationem post se trahere posse.*

§. XXIV.

Si purgantia chronicorum cutis exanthematum exacerbationem post se trahere possunt, quod §. anteced. demonstrauius; si remedia, quae morbum exacerbant, aut exacerbare possunt, caute adhiberi et sanandum morbum debent, eorumque usus imitatus sit: sequitur, *idem quoque dicendum de usu purgantium remediorum in chronicis cutis exanthematibus.* Consideres praeterea modum, quo purgantia in eiusmodi morbis indicationes, superius stabilitas (§. V.), adimplent: & magis adhuc de limitando illorum usu conuinci poteris.

poteris. Salus abinde in dictis morbis speranda in-
 nititur. I. *Deriuat' ni stagnantis in cute materiae*
eiusque per aluum excretioni (§§. X. XI.). Sed ad
 deriuationem materiae, in cute stagnantis, ad in-
 testina, requiritur, vt mobilis & non nimis crassa
 fit materia (§. X.). Quis vero est, qui nesciat, in
 chronicis cutis exanthematibus materiam morbo-
 sam saepe insigniter esse crassam? Vnde contingit,
 vt neque eius absorptio, neque excretio illius per
 aluum fieri queat. Accedit excretionem materiae
 per aluum plus saepe damni, saltim leuamentum
 minus constans efficere (§. XXIII.). II. *Actioni*
purgantium, qua praecauendae & tollendae viscidi-
tati humorum inseruiunt (§. XII.). Verum enim
 vero hoc perficiunt, vt ex ipsa demonstratione
 adparet, dum imminuendo copiam muci & viscidi
 robor vasis addunt, quae eorum virtus ideo satis est
 limitata, quod 1. in istis morbis nimis magna huius
 viscidae materiae adest copia, atque quod 2. saepe
 contingat, vt ab excretionem cutanea, per haec re-
 media languida facta, maior huius materiae copia
 in corpore retineatur (§. XXI. & §. XXII.). III.
Actioni purgantium, qua acrimoniae humorum cu-
rationi & praeseruationi fauent. Hoc perficiunt
 tollendo excrementa nociua, intestinis inhaerentia,
 restituendo vasorum robor atque educendo partem
 acrioris materiae (§. XII.). Quod excretionem
 mate-

materiae attinet: haec purgantium virtus satis est in his morbis limitata (§§. I. XXII. XXIII.); neque minus ea, qua robur corporis & valis inducunt, quae proficiscitur ab imminuta viscerum copia (§§. XII. & anteced. n. II.). Illa vero purgantium virtus, qua acrimoniam curant & praeservant educendo nociuas excrementorum particulas ex intestinorum canali, tanta omnino est, vt in casu, vbi eiusmodi excrementa restitant, omitti neque debeant, neque possint. Quoniam autem chronica cutis exanthemata sine istis & cogitari possunt, & vere saepe existunt: manet nihilominus & hoc respectu satis limitatus purgantium vsus in chronicis cutis exanthematibus. IV. *Actioni purgantium, qua viscerum & acris stagnationem in cute praecauent* (§. XII.). Hanc illorum virtutem limitatam esse, ex demonstratione, §. anteced. suppeditata, satis perspicere possumus. V. *Virtuti nonnullorum purgantium accidentali, soluenti nimirum & vasa fortius sollicitanti* (§. XIII.). Verum perpendere hic debemus. 1. Hanc virtutem in debilioribus purgantibus nimis esse paruum, validiora vero purgantia hic rarissime adhiberi posse, & si etiam adhibeantur, ob debilitatem, quam corpori inducunt, denuo & viscerum & acrimoniae fauere. 2. Cum purgantia, sufflaminando transpirationem, nonnumquam copiam materiae, quae causa est

chro-

chronicorum cutis exanthematum, augeant (§. anteced.), hinc eo magis praedicta illorum virtus limitatur. Satis ex his nunc constare arbitror, virtutem purgantium in chronicis cutis exanthematibus non solum nonnumquam minus esse salutarem, sed generatim multo magis, quam vulgo creditur, limitatam. Eo vero magis hoc obtinet, quo frequentius, summa id non exigente necessitate, purgantia adhibentur. Tunc enim non solum eo facilius morbi exacerbatio (§. XXIII.); sed, debilitato etiam ventriculo, labefactatis intestinis, subnascitur mala digestio, quam frequentem saepe nominatorum morborum existere causam egregie monuit *Illustr. b. m. HOFFMANNVS l. c. §§. XX. XXIII. pag. 196. 199.*

§. XXV.

Cur vero tam frequenter contingit, vt nulla a frequentiori etiam purgatione in eiusmodi subiectis notetur noxa? Vt hinc ea omnia omittam, quae ab idiosyncrasia hominum desumi possent, ad lenitatem remedii purgantis partim, partim ad reliqua, quae vulgo in hisce morbis adhiberi solent, prouoco. Quo lenius enim est eiusmodi medicamentum: eo minor est effectus, qui exinde ad corpus humanum redundat. Decocta demum, infusa resolutentia, diapnoica, roborantia, medicamenta alia, similem virtutem exferentia, frequentissime noxam, a pur-

purgatione frequentiori inducendam, minuent & tollent. Nihilominus nociuum eiusmodi effectum experientia nonnumquam docet. Obtulit sese curae meae femina mediae circiter aetatis, debilis, sensibilis, perspirationi matutinae adsuefacta, fluxu menstruo satis regulari gaudens; notabiles, quod cibos & potus attinet, errores non admittens, atque ex suppressa transpiratione aegra ex chronico cutis exanthemate. Adhibebantur remedia maxime hic sollempnia, atque horum vsui interponebatur purgans lenius, a cuius vsu semper augebatur exanthema cutaneum, cuius dein exacerbatio denuo reliquorum remediorum vsu imminuebatur. Mutavi his perspectis consilium. Omissis omnibus purgantibus, soli impetrandae paullo largiori perspirationi simplicissimis remediis diapnoicis & diaphoreticis operam dedi, quod adeo feliciter cessit, ut breui temporis interuallo aegra sit restituta. Manifestissime exinde confirmari arbitror, non sine ratione me adfirmasse, purgantia nonnumquam nociva esse in istis cutis exanthematibus. An ergo semper reiicienda? An omni in casu ab illis abstinendum erit? Neutiquam. Excrementitiae particulae, canali intestinorum inexsistentes, sui remotionem requirunt; alias morbus de nouo inde semper increfcit. Tunc ergo non solum non reiicio, sed vrgeo purgantia leniora. Volo tantum, ut Lector

etor ex demonstratis in antecedentibus concludat:
 I. *Purgantium usum in chronicis cutis exanthematibus nonnumquam nocivum, semper vero magis limitatum, quam si ego quidem putatur.* II. *Vitandum esse non frequentem purgantium usum.* Atque III. *purgantia, si adhibeantur, lenissima esse debere.* Haec enim sufficiunt ad scopum, quem Medicus impetrare curatur, simul vero res sunt comparata, ut transpiratio, ob languidiorem illorum & debiliorem actionem, tantopere nequaquam imminuatur, ut noxa inde metuenda sit grauior.

§. XXVI.

Cum ergo nunc sufficienter de priori meae Dissertationis parte (§. I.) dixerim: ad alteram transeo, qua ostendam, diaphoresin non adeo reformidandam esse in hisce aegritudinibus, uti primo intuitu videri posset. Vnicum tantum, ut arbitror, est argumentum, quo uti quis posset, ad noxam illius demonstrandam, quod primo proponam. Diaphoresis auctiorem supponit excretionem cutaneam. Auctiorem excretionem antecedere debet auctior secretio, atque hanc auctior sanguinis ad locum secretorium copia & adfluxus. Adfluxus vero humorum auget debilitatem partis; auget causam stagnationis, in chronicis cutis exanthematibus praesentis (§. IV.). Nonne ergo nocebit magis, quam iuuabit, diaphoresis? Peribit huius argumenti vis, si sequentia no-

D

tamus

tamus: 1. stagnatio materialis horum exanthematum causae proprie non quaerenda erit in debilitate, sed potius in visciditate, immo etiam in acrimonia materiae. Quando vero intenditur diaphoresis visciditas simul imminui, acrimonia temperari debet. Hinc abinde debilitas metuenda non erit. 2. cum diaphoreticis remediis roborantia coniungi possunt; unde debilitas, si adfuerit, imminui & tolli; si metuenda, praecaveri posset. Remoto hoc dubio propius ad diaphoreticorum vtilitatem accedo.

§ XXVII.

Quum per excretionem cutaneam maior humoris copia e corpore expellatur, quam per aliam quamcunque excretionem: sequitur, citius per eandem nociuae materiae perspirabilis copiam eliminari posse, quam per aliam excretionem. Nunc vero chronica cutis exanthemata oriuntur a materia, quae vel vere est materia perspirabilis, vel ipsi tamen similis; atque eius tam copia, quam acrimonia. Ergo dubium non est, quin transpiratione auctiori, seu diaphoresi longe citius expelli queat materia, chronica cutis exanthemata efficiens, quam si ideo alia quaecunque excretio naturalis intendatur. Quoniam praeterea vero nulla noxa ab usu diaphoreticorum metuenda est, si modo corporis praeparatio praegressa fuerit (§. anteced.): nullum est dubium

dubium, quin *diaphoresis non solum non noceat in chronicis cutis exanthematibus, sed etiam maxime conducatur.*

§. XXVIII.

Ex iis, quae hactenus paullo exactius consideravi, momentis, sequentes nunc regulae profluunt, quae in curandis chronicis cutis exanthematibus obseruari debent:

I. *Quando impuritates in primis viis per sua signa cognoscuntur, aut metus illarum saltim adsit: adhibeatur lenius purgans.*

Repetatur hoc, si impuritates istae denuo incrementum videantur; omittatur vero, si nociuae particulae in primis viis non adsint.

III. *Vsurpentur octa & infusa theiformia resoluentia, blandius acre temperantia & roborantia, cum regimine diaphoretico.*

IV. *Adhibeantur etiam alia medicamenta resoluentia & acre expellentia v. g. Tinct. Tartar. Sapon. cum Ess. Succini remixta.*

V. *Motus febriles, si incrementum, temperentur usu temperantium aestum, & actis lenioribus diaphoreticis.*

VI. *Regulae diaeteticae ita formantur, ut morbi nulla noua causa suboriatur, & aensens vero magis imminuatur. Hinc horum potissimum*

DISSERTATIO INAUGVRALIS MEDICA

rum, potulentorum, aëris & excretionum naturalium habeatur ratio.

VII. *Finito morbo non inutile erit, tenus repetere purgans atque roborantium usum continuare.*

§. XXIX.

Prouti vero omnes corporis humani aegritudines modo facilius, modo difficilius remediorum usui cedunt: ita hoc quoque circa chronica cutis exanthemata obtinebit. Quod cum fiat: validiora morbus exposcit remedia, quae *Illustr. b.* HOFFMANNVS I. C. fusus descripsit. Atque eundem, quae demonstranda (§. I.) susceperam, hanc nunc quidem finio dissertationem.

TANTUM

PRAENOBILISSIMO DOCTISSIMOQVE

DOMINO CANDIDATO

S.

P R A E S E S .

Dum, Candidate Dignissime, ex illustri hac mufarum sede discessum reditumque in Patriam paras, vix tantum otii mihi relictum video, vt perbreves haec ad te dare possim litteras. Vicit tamen amor in te meus impedimenta omnia, nec quicquam intermittere potui, quod ad iusta encomia et prolixas laudes tuas pertinere, dignum mihi visum fuit. Quo itaque publicum aliquod incredibilis tui ardoris, quo artem salutarem coluisti, exstaret testimonium: ego quidem, cum perpe- tuus fere studiorum tuorum fuerim testis, testor, te tempus academi- cum in addiscendis partibus Medicinae, quae indissolubili nexu cohae- rent, et a se inuicem diuelli difficulter possunt, consumfisse solidaque fundamenta theoretico - practica eo successu iecisse, vt magno nunc di-

E

lectissi-

lectissimae Patriae viuere possis emolumento. Quum enim per omnem
vitam academicam mecum habitaueris, quumque TE per plures annos
habuerim auditorem, diligentia praestantem: optimae indolis notam
semper ostendisti immo rebus factisque comprobasti animum doctrinae
cupidum et rectis integrisque moribus imbutum. Sic cognitis ingenii
TVI dotibus, haud vulgaribus, TE saepius ad aegretorum strata duxi,
eorum curam TIBI commisi, TEque non comitem solum, sed et ami-
cum nactus sum, cuius consuetudo etiam inter priuatos parietes magno
mihi semper fuit delectamento. Nihil itaque superest, quam ut TIBI,
Praestantissime Domine Candidate, superatis cum laude consuetis exa-
minibus, et edito iam inaugurali docte elaborato Specimine, quod, me
moderatore, castina luce publice defendendum suscepisti, ex decreto
et vnanimi Illustris Ordinis Medici consensu, iusta meritorum praemia
conferam. Hos ex merito conferendos honores non TIBI tantum, sed
et Patriae Medicum doctissimum et experientissimum gratulor vereque
gratulor, ac quaeuis felicitatis genera faustaue ex animo adprecor.
Vale, Doctissime Domine Candidate, et de meo in TE semper propen-
so animo dubitare noli. Dab. e Mus. d. xxvi. Iul. cIo Iccc lxxv.

Musei

3

PRAE-

PRAENOBILISSIMO ATQVE DOCTISSIMO
DOMINO CANDIDATO

S. V. D.

IO. PET. EBERHARD

MEDIC. PROF. PVBL. ORDINAR.

Ea est salutaris scientiae conditio, ut optima haud raro medicamenta, vel per abusum, vel propter certas quasdam circumstantias noxia fiant atque funesta. Quis est qui Opii, quis est qui peruvianii corticis fata ignoret? quam funesto saepe euentu salutaria haec remedia fuerunt exhibita! Praeclare itaque de Medicina meretur, qui damnum ex incongrua probatissimorum alias remediorum adplicatione, ortum, demonstrat, et tam iusto ratiocinio, quam experientia suffultus, ob oculos veluti ponit. Egregie proinde a TE factum est, PRAESTANTISSIME DOMINE CANDIDATE! quod exacerbationem chronicorum exanthematum, a purgantibus, alias summe hic necessariis, nonnumquam productam Inaugurali hocce specimine demonstratam dederis. Amo TE, non propter hoc modo egregium eruditionis TVAE specimen exhibitum, sed et propter singularem diligentiam TVAM, et vitam academicam apud nos hucusque cum laude transactam. Gratulor TIBI profectus TVOS in Arte salutari acquisitos, et summos honores in eadem hac Arte iam ex merito adipiscendos. Faxit sin., quod cuncta gubernat, Numen, ut conamina TVA, in multorum aegrorum salutem, et salutaris scientiae ulterius incrementum cedant. Vale mihi que faue. Dab. Halae in Reg. Frideric. d. 27. Iul. 1764.

PRAECLARISSIMO, DOCTISSIMOQUE
DOMINO CANDIDATO.

S. D.
IOANNES FRIEDERICVS BECKMANN.

M. D.

Multa sunt, quibus TE haecenus omnibus omnino bonis, et quos in primis salutare licet, aequis rerum medicarum iudicibus ita commendasti, ut, si vel hanc vnam, quae tamen in hac re multum nisi plurimum facit, consensionem illorum, qui huic rei optimum iudicium constituere valent, adderem, omnem laudis TVAE materiam exhaustisse mihi aliisque videres. Et enim cuius encomia non ex mercede partium studio, fraude, et crimine, sed ex ipsa diligentia, et quasi sponte et ex sese nata sunt, non anxie aliorum adplausum requirit, sed quod non requisivit, curavitque, inuenit, eoque tanquam de coelo demisso fruitur, Talem TV, Coniunctissime GERBESI! TE semper non modo Hamburgi, sed etiam Halae praeslitisti assiduitate TVA indefessa, in qua ingenium tuum excellentissimum, exercere nunquam desististi, tantaque artis medicae, cuius fontes non tam facile us, qui nomen illius profiteri audent, deteguntur, cognitione instruxisti, ut, quas nostrae artis Patres adpellare soleo; quos enim maiores disciplina salutaris aut defensores, aut patronos unquam vidit us, quorum institutioni elegantissimae TV Halae adfuisi, TE Doctoris nomine et honore dignissimum declararent. Gratulor igitur TIBI, non consuetudine quae inter nos quotidiana fere, intercessit ductus, sed laudis virtutisque TV studio accensus talem honorem, in arte nostra summum TEque dignissimum. Gratulor reipublicae nostrae talem civem. Gratulor omnibus aegrotis talem medicum. Gratulor tandem et mihi talem amicum. TE vero, maximo honore ornatum optime salvere, omnibusque bonis semper frui iubeo. Vale. Dabam Berolini die XXV. Iul. MDCCLXIV.

VIRO

V I R O
PRAENOBILISSIMO DOCTISSIMOQVE
IOANNI APOLLAAMO GERBES,
SVPREMOS IN MEDICINA HONORES CAPESENTI

S. D. P.

I. N. WEISSER, OPP.

Tempora cum circum TVA cingit Apollo corona
Docta TVIS par-ta studiis; TIBI peſtore laeto
Gratulor, atque iterum meritum TIBI grator honorem,
Fortunaeqve genus toto apprecor inſimul omne
Ex animo TIBI, mi Dilectiſſime GERBES!
Immenſis TVA diffundat ſe nexibus, opto,
Atque propagentur bona mentis commoda vitae.
Vive dñm ſaluus, ſoſpeſſis, ſiſque leuamen
Dulce TVVM miſeri auxilium qui in tempore poſcunt;
Et TIBI ſemper honos gloriaſque laudeſque manebunt.

SCRIB. HALAE, D. XXVII. IVL. A. O. R. cLoſcclxiv.

VIRO
PRAENOBILISSIMO ATQVE DOCTISSIMO HONOR. DOCTORAL.
DIGNISSIMO,
AMICO SVO DILCTISSIMO

S. P. D.

NICOLAUS HERRMANNVS ESCHERHAVSEN

FRISO ORIENTALIS

MEDICIN. CANDIDAT, OPP.

Illuxit iam dies ille non tibi solum sed mihi etiam calculo notandus candidissimo, quo te Doctoral. Honor., veluti optimo diligentiae praenio decoratum adspicio. Mortali enim cuique quid potest esse iucundius? quid optatius? quam, quibus se fregit, laborum fructus colligere. Itaque amicitiae potius, quam consuetudinis officio adductus gratulor tibi hunc diem. Gratulor tibi, Amice optime, de altiori dignitatis gradu, ad quem solidior tua te euenit eruditio. Nihil, mihi credes, magis in votis habeo, quam, ut nunc aditus tibi ad omnes honores pateat atque ut quam plurimis magna, qua instructus es, scientia proficiat. Vale, flore ac diligenter cura, ut amicitia nostra nunquam non sancte colatur. Dabam Halae ad Salam d. XXVII. Iul. MDCCLXIV.

PRAE-

PRAENOBILISSIMO ATQVE DOCTISSIMO
DOMINO CANDIDATO
AMICO SVO SVAVISSIMO

S. D.

F. C. BEHR,

A. S. C.

Qui candida potius laudum TVARVM apud alios commemoratione, quam litteris hucce meis TE colendum putavi, sine offensione hanc opportunam occasionem praetermittere non posse, mei erga TE amoris publicum deponendi pignus; mihi videbar. Habes itaque hanc quasi syngrapham, TVAM amicitiam, quam tanta humanitate, tamque liberaliter tum es pollicitus, tum eius etiam innumera in me exstare voluisti, argumenta, non modo mihi esse honorificam et iucundissimam; sed me etiam, quum TIBI in omnibus facile cedam, in amore tamen nihilumquam esse concessurum. Nihil denique addam, quam quod TIBI ac patriae mihi TECVM communi ex animo gratuler, quod honorifice edito hic eruditionis praeclarissimae, specimine cum laude eo redeas. Ceterum Deus T. O. M. TVAM laetitiam TIBI velit propriam esse ac perpetuam. Vale. Dabam in Academia Frideric. die XXVII. Jul. A. O R. 1764.

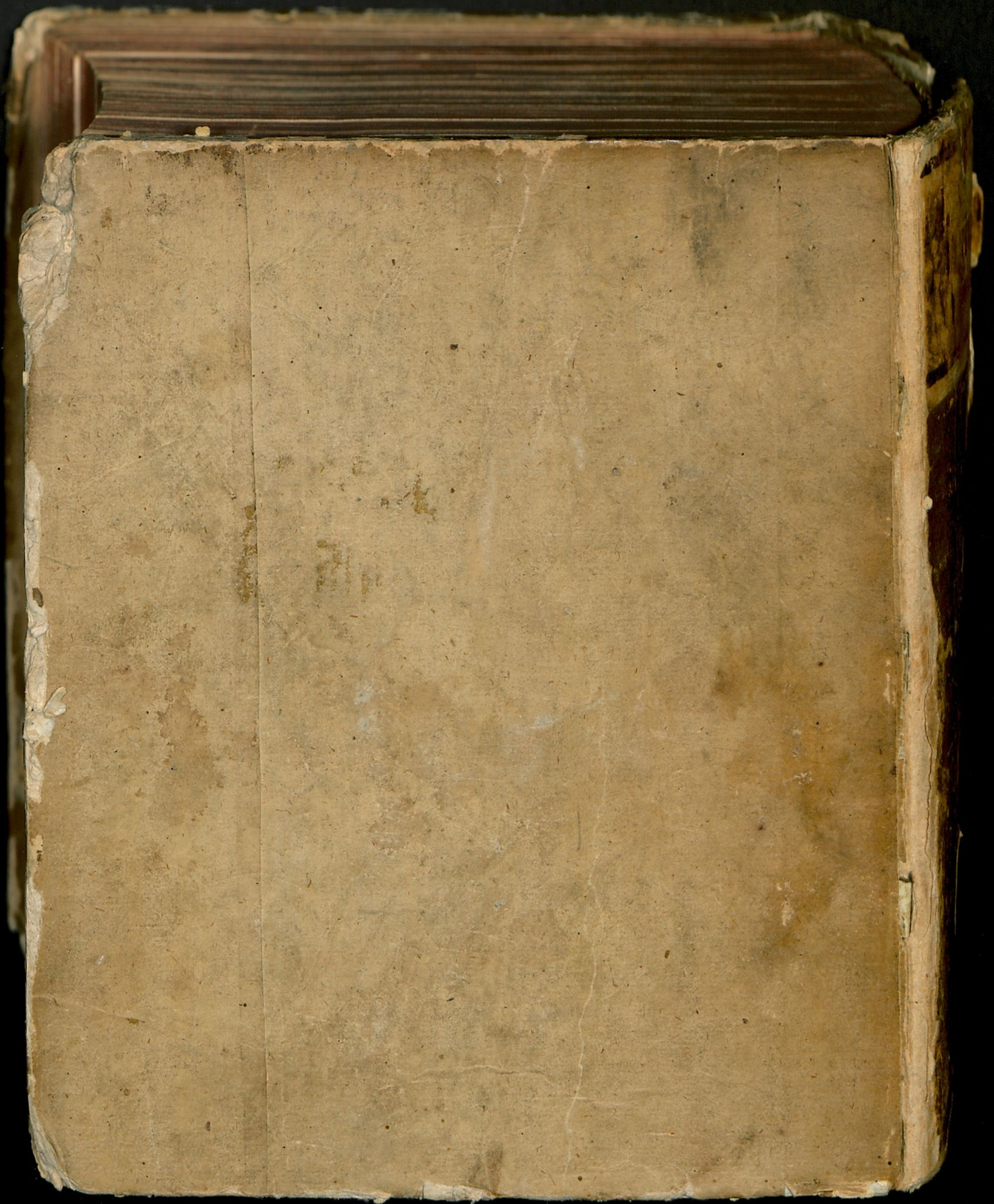
0046282

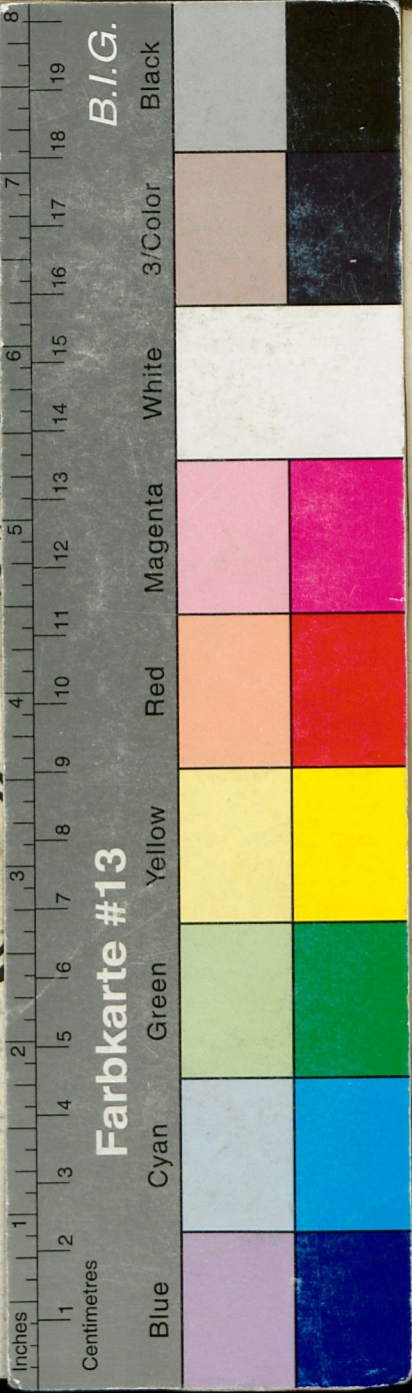
ULB Halle 3
002 828 103

Reho ✓

DE
PVRGANTIBVS
CHRONICA CVTIS EXANTHEMATA
NONNVMQVAM EXACERBANTIBVS.

PRAESIDE
 VIRO ILLVSTRI, EXCELLENTISSIMO ATQVE EXPERIENTISSIMO
DOMINO
D. PHILIPPO ADOLPHO BOEHMERO
 MED. ANAT. ET CHIRVRG. P. P. ORDINAR.
 FACVLTATIS MEDICAE H. T. DECANO SPECTATISSIMO, ACADEM. CAESAR.
 NAT. CVRIOS. ITEMQVE IMPERIAL. PETROPOL. NEC NON REG. BEROL.
 SCIENT. ET PARIS. CHIRVRGOR. SODALI,
PATRONO, FAVTORE ET PRAECEPTORE
 OMNI HONORIS CVLTV PROSEQVENDO

PRO
GRADV DOCTORIS
 SOLLEMNITER CONSEQVENDO
 DIE XXVII. IVLII MDCCCLXIV.
 H. L. Q. S.
 PVBLICE DISSERET
 AVCTOR
IOANNES ABRAHAMVS GERBES
 HAMBVRGENSIS.

22

 HALAE AD SALAM,
 EX OFFICINA BEYERIANA.

